

Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora ze dne 24. ledna 1989, EMI Electrola GmbH proti Patricia Im- und Export a další, věc 341/87, Recueil 1989, s. 79¹

Klíčová slova:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Landgericht Hamburg – Německo – Autorská práva – Rozdílné doby trvání ochrany

Předmět:

O mezích, které klade zásada volného pohybu zboží výkonu práv z průmyslového vlastnictví a autorských práv v případě, že právní předpisy jednotlivých členských států stanoví rozdílné doby ochrany

Skutkové okolnosti:

I - Skutkový stav a řízení

1. Vnitrostátní právní předpisy

Ve Spolkové republice Německo upravuje autorské právo zejména „Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte“ (zákon o právu autorském a právech souvisejících) ze dne 9. září 1965 (dále jen „UrhG“). Ustanovení § 85 odst. 1 první věty UrhG přiznává výrobcí zvukových záznamů výlučné právo takové záznamy rozmnožovat a rozšiřovat. Právo na rozmnožování je upraveno v § 16 UrhG a vztahuje se rovněž na kopírování díla z jednoho zvukového nosiče na druhý. Právo na rozšiřování, upravené v § 17 UrhG, spočívá v právu nabízet veřejnosti a uvádět do oběhu originál nebo rozmnoženiny díla.

Ustanovení § 85 odst. 2 UrhG stanoví, že výlučná práva výrobců zvukových záznamů zanikají za 25 let od vydání zvukového záznamu. Nicméně podle § 135a UrhG tato doba 25 let začíná běžet v tam uvedených případech až dnem vstupu UrhG v platnost, tedy 1. ledna 1966.

V Dánsku se autorské právo řídí zejména „Lov om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker“ (zákon o autorských právech k literárním a uměleckým dílům), zákonem č. 130 ze dne 15. dubna 1975. Až do 1. července 1985 tento zákon ve svém čl. 46 odst. 1 stanovil, že desky a jiné zvukové záznamy nesmějí být rozmnožovány bez svolení výrobce před uplynutím doby 25 let, která začíná běžet uplynutím roku, v němž byl dotčený zvukový záznam pořízen. Zákonem ze dne 6. června 1985 byla s účinností od 1. července 1985 tato doba 25 let prodloužena na 50 let. Toto prodloužení se však týká pouze práv, jejichž doba ochrany v délce 25 let k 1. červenci 1985 dosud neuplynula.

2. Skutečnosti předcházející věci v původním řízení

Britská společnost EMI Records Ltd (dále jen „EMI“) je majitelkou práv na rozmnožování a rozšiřování hudebních děl zpěváka známého pod jménem Cliff Richard. Pro území Spolkové republiky Německo postoupila EMI tato práva své dceřiné společnosti EMI Electrola GmbH (dále jen „EMI Electrola“). V roce 1985 dva německé podniky, Patricia Im- und Export a Lüne-ton Tonträger-Herstellungs GmbH & Co. KG, dále jen „Patricia Im- und Export“ a „Lüne-ton“, které vyrábějí a také prodávají zvukové nosiče, „vylisovaly“ na objednávku jedné dánské firmy řadu zvukových nosičů s nahrávkami Cliffa Richarda. Tyto

¹ Jednací jazyk: němčina

nosiče dodaly svému objednateli v Dánsku či na jeho pokyn jednomu z jeho zákazníků v Nizozemsku. Část předmětných zvukových nosičů byla následně prodána společností Patricia Im- und Export a Lüne-ton a vyvezena do Spolkové republiky Německo. Ve všech případech se jednalo o nahrávky, které EMI poprvé vydala v letech 1958 a 1959.

V důsledku dovozu a prodeje dotyčných nosičů ve Spolkové republice Německo podala EMI Electrola u Landgericht Hamburg žalobu proti Patricia Im- und Export, Lüne-ton a obchodním ředitelům těchto dvou podniků, jíž se domáhala, aby žalovaným bylo zakázáno pokračovat v dotyčných prodejkách a aby jim byla uložena náhrada škody. Uplatňovala, že německý zákon o právu autorském a právech souvisejících přiznává výrobcům zvukových záznamů výlučné právo na rozmnožování a rozšiřování po dobu 25 let; tato doba ochrany začala běžet nejdříve dnem vstupu uvedeného zákona v platnost, jmenovitě dnem 1. ledna 1966. V důsledku toho ochrana, kterou požívá ohledně sporných zvukových nosičů, nevyprší dříve než v roce 1990.

Patricia Im- und Export a Lüne-ton tvrdily, že předmětné zvukové nosiče byly legálně vyrobeny a uvedeny na trh v Dánsku dánskou firmou a že ustanovení Smlouvy o EHS týkající se volného pohybu zboží jim přiznávají právo dovážet a prodávat tyto nosiče ve Spolkové republice Německo. V tomto ohledu zejména zdůraznily, že doba ochrany v délce 25 let, kterou stanoví dánský zákon, začíná běžet dnem prvního vydání dotyčného zvukového záznamu. Jelikož sporné zvukové záznamy byly poprvé vydány v letech 1958 a 1959, práva EMI k těmto záznamům již nebyla v Dánsku chráněna, když byly v roce 1985 vyrobeny předmětné nosiče.

3. Předběžná otázka

Landgericht Hamburg shledal, že řešení sporu v původním řízení závisí na výkladu práva Společenství, a proto usnesením ze dne 14. srpna 1987 přerušil řízení a položil Soudnímu dvoru následující otázku:

„Je skutečnost, že výrobce zvukových záznamů v členském státě A použije výlučná práva na rozmnožování a prodej určitých hudebních děl, jejichž je majitelem, k tomu, aby na území členského státu A nechal zakázat prodej zvukových záznamů těchto hudebních děl, které se vyrábějí a prodávají v členském státě B, slučitelná s ustanoveními o volném pohybu zboží (článek 30 a následující Smlouvy o EHS), jestliže výrobce zvukových záznamů požíval ochrany pro tato hudební díla v členském státě B, ale tato ochrana již vypršela?“

4. Vyjádření předkládajícího soudu

Ve svém předkládacím usnesení vnitrostátní soud vysvětluje, že podle německého vnitrostátního práva je žaloba společnosti EMI Electrola opodstatněná. Podle článků 4 a 5 Bernské úmluvy ve znění z roku 1928 (římská revize) státní příslušníci některého ze smluvních států úmluvy požívají ve všech ostatních smluvních státech úmluvy práv, která vnitrostátní právní řád v současnosti poskytuje nebo bude v budoucnosti poskytovat tuzemským autorům; výrobci zvukových záznamů se pro účely Bernské úmluvy považují za autory. Spojené království a Německo tuto úmluvu ratifikovaly. V důsledku toho může EMI Electrola využívat práv, která výrobcům zvukových záznamů přiznává UrhG ve spojení s článkem 4 Bernské úmluvy. Podle § 135a UrhG doba ochrany v délce 25 let, která se vztahuje na zvukové záznamy, začala plynout teprve dnem 1. ledna 1966. Ochrana, jíž EMI Electrola požívá ohledně sporných zvukových záznamů, tedy vyprší až v roce 1990.

Pokud jde o právo Společenství, vnitrostátní soud poznamenává, že podle ustálené judikatury Soudního dvora se majitel práva z průmyslového vlastnictví podle vnitrostátních právních předpisů členského státu nemůže dovolávat článku 36 Smlouvy o EHS, aby zabránil dovozu výrobku, který byl jím samotným nebo s jeho souhlasem řádně uveden na trh v jiném členském státě. V projednávaném případě EMI Electrola nedala svůj souhlas k výrobě a rozšiřování zvukových nosičů v Dánsku. Nicméně soud se domnívá, že tato skutečnost nemůže být relevantní, protože od uplynutí doby ochrany stanovené dánskými právními předpisy nepožívá EMI Electrola v Dánsku žádné ochrany.

Řešení přijaté v rozsudcích Soudního dvora ze dne 29. února 1968 (Parke Davis, 24/67, Recueil, s. 82), ze dne 31. října 1974 (Centrafarm, 15/74, Recueil, s. 1147) a ze dne 14. července 1981 (Merck, 187/80, Recueil, s. 2063), které se týkaly patentů, rovněž nelze přenést na projednávaný případ. Tyto rozsudky se týkaly případu, kdy se navrhovatel dovolává práva z patentu přiznaného mu právním řádem členského státu, aby zabránil dovozu výrobků pocházejících z jiného členského státu, v němž tyto výrobky nemohou být patentovány, a kdy tyto výrobky tam byly vyrobeny třetí osobou bez souhlasu majitele patentu. V projednávaném případě však nejde o situaci, kdy výrobek nebyl způsobilý k ochraně; v členském státě vývozu ochrana existovala, ale uplynula doba ochrany stanovená v tomto státě. Podle názoru předkládajícího soudu lze z uvedených rozsudků možná vyvodit, že v takovém případě se nelze dovolávat článku 36 Smlouvy.

Nicméně odlišné řešení může vyplývat z rozsudku Soudního dvora ze dne 9. července 1985 (Pharmon, 9/84, Recueil, s. 2281). V tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že články 30 a 36 Smlouvy nejsou na překážku použití právních předpisů členského státu, které umožňují majiteli patentu zabránit tomu, aby v tomto státě byl uveden na trh výrobek vyrobený v jiném členském státě držitelem povinné licence vztahující se k paralelnímu patentu, který je v majetku téhož majitele. Porovná-li se dovoz zboží, které bylo vyrobeno v některém členském státě na základě povinné licence, s dovozem rozmnoženin díla vyrobených poté, co se toto dílo stalo volným, je těžké objevit jakýkoli významný rozdíl v povaze újmy, která může být způsobena majiteli původního práva.

5. Řízení

Předkládací usnesení bylo zapsáno v kanceláři Soudního dvora dne 16. listopadu 1987.

V souladu s článkem 20 Protokolu o statutu (EHS) Soudního dvora písemná vyjádření předložily EMI Electrola GmbH, žalobkyně v původním řízení, zastoupená Dr. Ahlbergem, advokátem v Hamburku, vláda Spolkové republiky Německo, zastoupená Martinem Seidelem, Ministerialrat im Bundesministerium für Wirtschaft, jako zmocněncem, vláda Francouzské republiky, zastoupená Edwigem Belliardem, jako zmocněncem, vláda Spojeného království, zastoupená Jacqueline A. Gensmantel, jako zmocněnkyní, vláda Španělského království, zastoupená Donem Javierem Conde de Saro, generálním ředitelem pro koordinaci právních a institucionálních záležitostí Společenství, a Rosario Silva de Lapuerta, státní zástupkyní, jako zmocněnci, a Komise Evropských společenství, zastoupená Götzem zur Hausenem, členem její právní služby, jako zmocněncem.

Po vyslechnutí zprávy soudce zpravodaje a stanoviska generálního advokáta Soudní dvůr rozhodl o postoupení věci šestému senátu a o zahájení ústní části řízení bez předběžného dokazování.

II - Shrnutí písemných vyjádření předložených Soudnímu dvoru

EMI Electrola GmbH, žalobkyně v původním řízení, poznamenává, že podle judikatury Soudního dvora brání články 30 a 36 Smlouvy o EHS svévolnému výkonu vnitrostátních práv průmyslového a duševního vlastnictví. Předmětem ani účelem článku 30 a následujících Smlouvy o EHS není čistě a jednoduše prosadit zásadu volného pohybu zboží a obětovat přitom práva na ochranu existující podle vnitrostátních právních předpisů. Jejich cílem není ani ponechat pouze minimální záruku na základě článku 36 Smlouvy, totiž tu, kterou poskytují vnitrostátní právní předpisy nabízející nejmenší ochranu. V souladu s judikaturou Soudního dvora nejsou hranice svévolnosti dosaženy tehdy, když účelem ochrany stanovené vnitrostátními právními předpisy je poskytnout majiteli práva na ochranu legitimní protihodnotu za poskytnuté služby, nýbrž pouze tehdy, jestliže výlučným cílem vnitrostátního zákonodárce je opatřit vlastním státním příslušníkům prostřednictvím dob ochrany nástroj, který umožní rozdělit trh a zavést svévolnou diskriminaci nebo zastřené omezování obchodu mezi členskými státy. V tomto posledně uvedeném případě výkon práv na ochranu podle vnitrostátních právních předpisů naráží na zásadu volného pohybu zboží zakotvenou v článku 30 Smlouvy. Nicméně v projednávané věci je třeba tuto hypotézu vyloučit; je nepochybné, že ustanovení německých právních předpisů, která jsou použitelná v projednávané věci, nebyla přijata s cílem rozdělit trh. V důsledku toho se *EMI Electrola* domnívá, že se může dovolávat práv, která jí přiznávají tato vnitrostátní ustanovení.

Názor společnosti *Emi Electrola* sdílí vlády *Spolkové republiky Německo*, *Spojeného království*, *Španělského království* a *Francouzské republiky* a *Komise Evropských společenství*. Podstatou jejich vyjádření, necháme-li stranou některé názorové rozdíly, je, že ochrana průmyslového a obchodního vlastnictví je jedním z důvodů ospravedlňujících zákazy nebo omezení volného pohybu zboží připuštěné článkem 36 Smlouvy a že tento pojem zahrnuje právo výrobce zvukových záznamů na exkluzivitu jakožto „právo související“ s autorským právem. Německé právní předpisy přiznávají výrobcí zvukových záznamů takové výlučné právo na rozmnožování a rozšiřování. Z judikatury Soudního dvora, a zejména z rozsudku ze dne 9. července 1985 (*Pharmon*, 19/84, *Recueil*, s. 2281) vyplývá, že souhlas nebo neexistence souhlasu majitele výlučných práv je hlavním kritériem pro posouzení, zda byla ohrožena „podstata“ těchto práv a zda má majitel právo zabránit dovozu výrobků a jejich uvádění na trh na území, na které se tato práva vztahují. V projednávaném případě byly zvukové nosiče vyrobeny a uvedeny na trh v Dánsku třetí osobou bez souhlasu společnosti *EMI Electrola*, která nehrála žádnou úlohu při uvádění těchto nosičů do oběhu. Skutečnost, že *EMI* měla kdysi v Dánsku právo na ochranu, které mezitím vypršelo, není relevantní. V tomto ohledu zejména uvádějí, že zatímco článek 36 Smlouvy v takových případech neodůvodňuje omezení dovozu, trvání ochrany přiznané kterékoli konkrétní kategorii práv průmyslového a duševního vlastnictví je omezeno na nejnižší úroveň, jaká ve Společenství existuje.

Francouzská vláda především poznamenává, že Soudní dvůr v četných rozsudcích uznal význam zajištění poctivosti obchodních transakcí a ochrany duševního vlastnictví. Odvolává se mimo jiné na rozsudky ze dne 6. října 1981 (*Coditel*, 262/81, *Recueil*, s. 3381) a ze dne 11. července 1985 (*Cinéthèque*, 60 a 61/84, *Recueil*, s. 2605). Kromě toho připomíná, že ve své Zelené knize o zřízení společného trhu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání Komise uznala autorské právo jako „základ rozvoje ekonomiky kulturních statků“ a systém sloužící „zájmům celku“, jehož ochranný režim „by měl být změněn toliko v rozsahu, v němž si to žádá účel práva Společenství“.

Britská vláda vyzdvihuje zejména charakteristické rysy, které jsou společné výše uvedené věci *Pharmon* a projednávanému případu. V obou věcech bylo dotčené zboží dáno do oběhu v členském státě vývozu bez souhlasu majitele výlučných práv. Kromě toho v obou případech právní předpisy země vývozu povolovaly toto obchodní využití třetími osobami bez uvedeného souhlasu. Avšak ve svém rozsudku ve věci *Pharmon* Soudní dvůr rozhodl, že při neexistenci souhlasu majitele výlučného práva nemůže být teorie „vyčerpání práv“ použita, a to ani tehdy, když tento souhlas nebyl požadován vnitrostátními právními předpisy členského státu vývozu. Z tohoto rozsudku vyplývá, že ani v projednávaném případě nemůže být teorie vyčerpání práv použita.

Konečně, *Komise* ještě poznamenává, že pokud se dílo či zvukový záznam stávají po uplynutí doby ochrany v určitém členském státě „volnými“, platí to – v souladu se zásadou teritoriality – pouze pro dotčený členský stát a nijak se to neodráží na právním stavu v ostatních členských státech, dokonce ani prostřednictvím článku 30 a následujících Smlouvy. Nicméně pokud vnitrostátní právní předpisy některého členského státu mají za cíl přizpůsobit práva ve prospěch majitele se zjevným úmyslem znevýhodnit dovozy z jiných členských států, může se jednat o svévolnou diskriminaci nebo zastřené omezování obchodu mezi členskými státy ve smyslu čl. 36 druhé věty Smlouvy. V projednávaném případě tomu tak ovšem podle názoru *Komise* není; druh ochrany, který poskytují německé právní předpisy výrobcům zvukových záznamů, odpovídá řešení přijatému v jiných členských státech a na mezinárodní úrovni řešení přijatému v Mezinárodní úmluvě o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových organizací ze dne 21. října 1961 („Římská úmluva“).

Právní otázky:

- ¹ Usnesením ze dne 2. října 1987, došlým Soudnímu dvoru dne 3. listopadu téhož roku, položil Landgericht Hamburg na základě článku 177 Smlouvy o EHS předběžnou otázku týkající se výkladu ustanovení článků 30 a 36 této smlouvy, aby mohl posoudit, zda je s těmito ustanoveními slučitelné použití určitých vnitrostátních právních předpisů v oblasti autorských práv k dílům hudebním.
- ² Tato otázka vyvstala v rámci sporu mezi EMI Electrola GmbH, německým podnikem, na který britská společnost EMI Records Ltd převedla práva na rozmnožování a rozšiřování hudebních děl interpretovaných jedním dobře známým britským zpěvákem, a dvěma dalšími německými podniky, firmami Patricia Im- und Export a Lüne-ton, které ve Spolkové republice Německo prodaly zvukové nosiče pocházející z Dánska a obsahující některá z těchto hudebních děl.
- ³ Dovolávajíc se porušení svých výlučných práv na šíření nosičů s dotčenými díly na německém území, EMI Electrola podala žalobu k Landgericht Hamburg, kterou se domáhá, aby společností Patricia a Lüne-ton bylo zakázáno pokračovat v prodeji zvukových záznamů dovezených z Dánska a aby jim byla uložena náhrada škody. Obě žalované společnosti nicméně uplatnily, že sporné zvukové záznamy byly legálně uvedeny na trh v Dánsku vzhledem k tomu, že doba, po kterou jsou výlučná práva chráněna podle dánských předpisů týkajících se autorských práv, již uplynula.
- ⁴ Ze spisu vyplývá, že sporné zvukové záznamy byly vyrobeny na německém území společností Patricia na objednávku jednoho dánského podniku a že byly následně dodány tomuto podniku v Dánsku a poté znovu vyvezeny do Spolkové republiky Německo. Tento dánský podnik nebyl podnikem, na který EMI Records Ltd převedla práva na rozmnožování a rozšiřování dotčených hudebních děl pro dánské území.

5 Vnitrostátní soud usoudil, že žaloba společnosti EMI Electrola je odůvodněna podle německého práva, ale že může vyvstat otázka, zda články 30 a 36 Smlouvy o EHS nebrání použití vnitrostátních právních předpisů. Za účelem vyřešení tohoto problému přerušil řízení a položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je skutečnost, že výrobce zvukových záznamů v členském státě A použije výlučná práva na rozmnožování a prodej určitých hudebních děl, jejichž je majitelem, k tomu, aby na území členského státu A nechal zakázat prodej zvukových záznamů týchž hudebních děl, které se vyrábějí a prodávají v členském státě B, slučitelná s ustanoveními o volném pohybu zboží (článek 30 a následující Smlouvy o EHS), jestliže výrobce zvukových záznamů požíval ochrany pro tato hudební díla v členském státě B, ale tato ochrana již vypršela?“

6 Pro podrobnější popis právního rámce a skutkových okolností věci, řízení a písemných vyjádření předložených Soudnímu dvoru se odkazuje na zprávu k jednání. Tyto údaje ze spisu jsou dále převzaty pouze v míře nezbytné pro úvahy Soudního dvora.

7 Podle článku 36 Smlouvy ustanovení článku 30, která mezi členskými státy zakazují veškerá opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením, nemají vylučovat zákazy nebo omezení dovozu odůvodněné ochranou průmyslového a obchodního vlastnictví. Tato ochrana zahrnuje ochranu vlastnictví literárního a uměleckého, včetně autorského práva, zejména pokud je komerčně využíváno. V důsledku toho zahrnuje rovněž ochranu výlučných práv na rozmnožování a rozšiřování zvukových záznamů, která je podle použitelných vnitrostátních právních předpisů začleněna do ochrany autorského práva.

8 Účelem článků 30 a 36 je tedy sladit požadavky volného pohybu zboží s náležitým respektem k legitimnímu výkonu výlučných práv v oblasti literárního a uměleckého vlastnictví. To zejména obnáší, aby byla odmítnuta ochrana jakémukoliv zneužívajícímu výkonu těchto práv, který by mohl vést k zachování nebo vytvoření umělých překážek uvnitř společného trhu.

9 Judikatura Soudního dvora v souladu s tím vyvodila, že majitel autorského práva se nemůže dovolávat výlučného práva na užití, které mu poskytuje jeho autorské právo, za účelem zabránění nebo omezení dovozu zvukových záznamů, které byly oprávněně uvedeny na trh v jiném členském státě majitelem samotným nebo s jeho souhlasem (rozsudek ze dne 20. ledna 1981, Musikvertrieb Membran, 55 a 57/80, Recueil, s. 147).

10 Tato situace se však liší od té, kterou popisuje vnitrostátní soud. Z předběžné otázky vyplývá, že skutečnost, že zvukové záznamy byly oprávněně uvedeny na trh v jiném členském státě, není důsledkem nějakého aktu nebo souhlasu majitele práva nebo držitele jeho licence, nýbrž vyplývá z uplynutí doby ochrany stanovené právními předpisy tohoto členského státu. Vzniklý problém tak pramení z odlišností vnitrostátních právních předpisů, pokud jde o dobu ochrany poskytovanou autorským právem a právy souvisejícími, odlišností, které se týkají buď samotné doby trvání ochrany, nebo bližších podrobností této ochrany, jako například okamžiku, od něhož uvedená doba začíná běžet.

11 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že za současného stavu práva Společenství, který se vyznačuje nedostatkem harmonizace nebo sblížení právních předpisů týkajících se ochrany literárního a uměleckého vlastnictví, přísluší vnitrostátním zákonodárcům, aby stanovili podmínky a podrobná pravidla této ochrany.

- 12 V rozsahu, v němž rozdíl mezi vnitrostátními právními předpisy mohou přivodit omezení obchodu se zvukovými nosiči uvnitř Společenství, jsou tato omezení odůvodněna na základě článku 36 Smlouvy, pokud vyplývají z rozdílnosti pravidel, jimiž se řídí doba ochrany, a pokud je tato ochrana nerozlučně spjata se samotnou existencí výlučných práv.
- 13 Tohoto odůvodnění by se nedostávalo, pokud by omezení obchodu uložená nebo připuštěná vnitrostátními právními předpisy, jichž se dovolává majitel výlučných práv nebo držitel jeho licence, mohla představovat prostředek svévolné diskriminace nebo opatření k zastřenému omezování obchodu. Spis však neobsahuje nic, co by umožňovalo se domnívat, že taková situace by mohla nastat v případě, jako je tento.
- 14 V důsledku toho je třeba na předběžnou otázku odpovědět tak, že články 30 a 36 Smlouvy musejí být vykládány v tom smyslu, že nebrání použití právních předpisů členského státu, které umožňují výrobcí zvukových záznamů v tomto členském státě dovolat se výlučných práv na rozmnožování a rozšiřování určitých hudebních děl, jejichž je majitelem, s cílem nechat zakázat na území tohoto členského státu prodej zvukových záznamů těchto hudebních děl, když jsou tyto zvukové záznamy dováženy z jiného členského státu, kde byly legálně uvedeny na trh, bez souhlasu uvedeného majitele nebo držitele jeho licence, a kde výrobce těchto záznamů požíval ochrany, jež mezitím vypršela.

K nákladům řízení

- 15 Výdaje vzniklé vládě Spolkové republiky Německo, vládě Francouzské republiky, vládě Spojeného království, vládě Španělského království, jakož i Komisi Evropských společenství, které předložily Soudnímu dvoru vyjádření, se nenahrazují. Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před vnitrostátním soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát)

o otázkách, které mu předložil Landgericht Hamburg usnesením ze dne 2. října 1987, rozhodl takto:

Články 30 a 36 Smlouvy o EHS musejí být vykládány v tom smyslu, že nebrání použití právních předpisů členského státu, které umožňují výrobcí zvukových záznamů v tomto členském státě dovolat se výlučných práv na rozmnožování a rozšiřování určitých hudebních děl, jejichž je majitelem, s cílem nechat zakázat na území tohoto členského státu prodej zvukových záznamů těchto hudebních děl, když jsou tyto zvukové záznamy dováženy z jiného členského státu, kde byly legálně uvedeny na trh, bez souhlasu uvedeného majitele nebo držitele jeho licence, a kde výrobce těchto záznamů požíval ochrany, jež mezitím vypršela.